

Vodimo vas na mesta koja su kao stvorena za parove. Jedno je otrgnuto od mora, a drugo skriveno među Julijskim Alpima. Mesta koja su tako blizu, a opet tako različita

Venecija i Bled
Ekskluzivno za „Auto“ magazin
Jana Ptaškina, „SAGA“ institute

Samo za dvoje

Dolazak u ovaj veličanstveni grad je osećaj koji je teško opisati. Da, rečeno nam je da je najbolji način da se uđe u Veneciju čamcem koji će do jezgra ovog jedinstvenog mesta dolai preko plave vode Jadrana.

Sam ulazak u grad je spektakularan, bez obzira u koje doba dana dolazite. Mi smo došli kasno uveče, skoro u ponoć. Kanali i ulice bili su prazni, skrećemo u jedno sokače, i... ćorsokak! Ipak, kada su se vrata otvorila znali smo da smo na pravom mestu. Još jedan hotel sa pet zvezdica? ▶

Ovo umetničko delo je svoja vrata otvorilo, ne tako davne, 2009. godine. I za tako kratko vreme uspeo je da se nametne kao trend seter za ljude širom sveta. Čak su i Džoni Dep i njegova ekipa mislili da je ovo odlično mesto da provedu puna dva meseca tokom snimanja filma. Palata na Grand Kanalu ima svega 16 soba i šest apartmana. Ne manje od 189 ručno izrađenih i unikatnih ogledala čine ovaj prostor još magičnijim. Takva je bila želja dizajnera. „Palacina Grasi” je jedini hotel u Italiji koga je dizajnirao Felipe Stark, koji je ubrzo po dolasku uspeo da shvati kako diše ovo „parče imovine”. Sa dva ulaza, od kojih ni jedan ne otkriva ime hotela,

čini ovo mesto intimnom rezidencijom, bivšom nobles vilom. Jedna noć i atmosfera stvorena prigušenim svetlom i staklom Venecijanskih majstora stvorice uspomene za ceo život.

Zbog kasnog dolaska, nije bilo šanse da se ujutru pojavimo rano na doručku. Ali ovo je mesto gde se doručak služi gde god i kad god Vi poželite. Nema onog „žao mi je gospodine ali propustili ste doručak sada je 10:01”. Posle doručka krenuli smo u lutanje brojnim ulicama i kanalima ovog plutajućeg grada. Ipak, nismo zaboravili da ne smemo da zakasnimo na večernji Proseko u „Palaceto Pisani”. Nikola Bortolato, generalni direktor ovog ekskluzivnog zda-

nja, pozvao nas je da provedemo večer na terasi hotela. Poslednji dužd Venecije je vodio grad iz ove vile i tek nedavno je pretvorena u hotel sa nekolicinom soba. Najveća je, naravno, bila odaja samog dužda. Potpuno je nepotrebno reći da je strogo čuvana tajna koje su slavne ličnosti, tražeći intiman i povučen kutak, prespavale ovde.

Poželeli smo doviđenja „Palacetu” i krenuli dalje. Ipak, pre puta otišli smo na jedno šik mesto na trgu Svetog Marka. Restoran „Ai kvadri” važi za mesto koje je privuklo najviše pažnje svetskih magazina. Ne pamtim kada je neko renoviranje prostora privuklo toliko svetskih fotografa.

Put postaje sve krivudaviji, a vazduh sve ređi. Venecija je ostala nekih 100 kilometara iza nas i dolazimo do doline reke Soče. Pre nego što smo stigli do željene destinacije, dan se pretvorio u popodne, a električna vrata na vrhu planine mistično su počela da se otvaraju. Da li smo to u raju? Ne ovo su „Nebesa”, a mi smo stigli u Sloveniju. Ovaj kompleks od četiri vile na hiljadu metara nadmorske visine sa predivnim terasama i neverovatnim pogledom dočekuje sve koji krenu kraćim putem kroz dolinu, ili jednostavno slučajno zalutaju vođeni predivnim pejzažom. Brojne nagrade iz oblasti arhitekture čine ovo mesto idealnim za parove, a tu su i blagodeti koje

nudi sauna, bazen, fitnes sala i restoran sa kuhinjom koja nudi lokalne gurmanluke. I sve je uključeno u cenu!

Mi smo imali na umu nešto drugo, i zaputili se na kraću vožnju ka jednom od najboljih restorana u regionu „Kasa Franko“.

Zahladnelo je, ali uprkos tome svi sede na terasi prekriveni finom toplom tkaninom i uživaju u čašici dobrog pića. Ovdje je uvek puno, ali bez obzira na sve potrudite se da vam nekako obezbede sto. Srdačnost i domaćinski odnos osvajaju čak i pre nego što sednete. Ipak, hrana potpuno nadmašuje sve druge prednosti ovog mesta. Mozak počinje ubrzano da radi posle

svakog slova koje pročitate u jelovniku. Mi smo se odlučili da se prepustimo predlozima osoblja i tako ostavili faktor iznenađenja za sam kraj.

Ostalo nam je taman toliko snage da se vratimo na „Nebesa“ i još jednom pogledamo zvezdano nebo sa ovog mesta pre nego odemo na počinak. Sutra nas je očekivao pravi dragulj – reka Soča. Carstvo raftinga.

Još jedan nezaboravan doživljaj. Dvočasovno spuštanje po smaragdnoj reci čija temperatura u ovo doba godine ne prelazi 11 stepeni i kasnije dolazak na jedno još čarobnije mesto obeležili su ovaj dan.

Bled. Da je ovo jezero negde u Italiji ili Francuskoj, steklo bi

svetsku slavu pre više od jednog veka. Ovako, sve deluje kao da se budi iz zimskog sna. Da li se sećate filma „Oušns tvelv“ i scene na obali jezera Komo. Da je Stiven Soderberg znao za Bled, bez sumnje bi se odlučio za ovu lokaciju. Jezero oblika elipse, ne više od tri kilometra dugo i malo ostrvo u sredini sa koga se izdiže crkva. Do same crkve na vrhu ostrvceta vodi tačno 99 stepenika.

Smeštamo se u luksuznom, skoro renoviranom hotelu „Toplice“ i upućujemo ka restoranu o kome smo čuli mnogo – „Topolino“. Po izgledu enterijera, teško da biste mogli da pogodite da ovde radi maestralni kuvar koji gladne održava u životu. Skoro

kao Robin Hud i Merijen, ovde čuda čine Zoran i Anita. Teško da se mogu objasniti čarolije koje ovi ljudi izvode, svako na svoj način. Od same usluge do kombinacije jela koje lično služe.

Ne tako davno, Bled je proslavio 800 godina postojanja. Osvrt na zvezde sa našeg balkona i teško da možemo poverovati da su to iste zvezde koje vidimo bilo gde na severnoj hemisferi. Kako je samo velikodušna bila priroda prema ovom regionu. Toliko mnogo im je dala, a tako malo uzela. Sa druge strane, samo 200 kilometara odatle, ljudi su golim rukama izdizali grad iz vode. Tako malo im je dato, a toliko mnogo uzeto. E kada bi neki shvatili lekciju...